

Predstavitel

Ko sem spoznal Auggieja Pullmana, sem bil star dva dneva. Sam se dogodka očitno ne spomnim, mi je pa o njem pripovedovala mami. Z očijem sta me ravno prinesla domov iz porodnišnice, Auggiejevi starši pa so iz porodnišnice prinesli njega. Le da je bil Auggie tedaj star že tri mesece. Moral je ostati v bolnišnici, ker so ga operirali, da je lahko dihal in požiral. Večina nas ne razmišlja o dihanju in požiranju, saj to počnemo sami od sebe. Toda ko se je Auggie rodil, tega ni znal sam od sebe.

Starši so me odnesli k Auggieju domov, da bi se spoznala. Auggie je bil v dnevni sobi priklopljen na celo vrsto medicinskih naprav. Mami me je prijela in dvignila predenj, da sva si zrla iz oči v oči.

»August Matthew Pullman,« je rekla, »to je Christopher Angus Blake, tvoj novi najstarejši prijatelj.«

Najini starši so zaploskali in nazdravili veselemu dogodku.

Moja in Auggiejeva mami, Isabel, sta postali najboljši prijateljici, tik preden sva se rodila. Spoznali sta se v trgovini na aveniiji Amesfort kmalu zatem, ko so se moji starši preselili v soseščino. Ker sta obe pričakovali dojenčka in sta živeli čez cesto, sta sklenili, da bosta ustanovili skupino za mame. Skupina za mame pomeni, da se kup mam družijo in organizirajo skupno igranje otrok. Najprej je bilo v skupini šest ali sedem mam. Nekajkrat so se dobile, ko še nobena od njih ni rodila. Ko pa je na svet prišel

Auggie, sta v skupini ostali samo še dve: Zacharyjeva in Alexova. Ne vem, kaj se je zgodilo z drugimi mamami v skupini.

Prvih nekaj let so se štiri mame iz skupine – skupaj z nami, otroki – družile skoraj vsak dan. Šle so tekat po parku z nami v vozičkih. Dolgo so se sprehajale po rečnem obrežju z nami v kengurujčkih. Obedovale v restavraciji na vrhu stolpnice z nami v otroških stolčkih.

Auggie in njegova mami se nista družila s skupino edino, kadar je bil Auggie v bolnišnici. Potreboval je veliko operacij, ker dihanje in požiranje nista bili edini stvari, ki ju ni znal sam od sebe. Tako na primer ni znal jesti. Ni znal govoriti. Ni znal zapreti ust do konca. Zdravniki so ga morali večkrat operirati, da je potem to lahko počel. A niti po operacijah Auggie ni jedel ali govoril ali zapiral ust do konca kakor jaz in Zack in Alex. Niti po operacijah. Auggie je bil zelo drugačen od nas.

Mislim, da nisem resnično razumel, *kako* drugačen je Auggie od vseh drugih, do nekega dne, ko sem bil star štiri leta. Bilo je pozimi in z Auggiejem sva se igrala zunaj na igrišču, zavita v bunde in šale. Na neki točki sva splezala po lestvi na vrh igral in čakala, da se bova zadričala po toboganu. Ko sva bila že skoraj na vrsti, je deklica pred nama scagala, ker je bil tobogan previsok, in se obrnila, da bi naju spustila mimo. Tedaj je zagledala Auggieja. Široko je izbuljila oči, čeljust se ji je pobesila in začela je histerično kričati in jokati. Bila je tako iz sebe, da ni bila sposobna splezati po lestvi navzdol. Njena mama se je morala skobacati ponjo. Potem je zajokal še Auggie, saj je vedel, da se deklica joče zaradi njega. Obraz si je zakril s šalom, da ga

nihče ne bi videl, in potem je tudi ponj morala priti mami. Ne spomnim se vseh podrobnosti, a vem, da je bila cela štala. Okrog tobogana se je nabrala cela gručica. Šepetali so. Spominjam se, da smo urno odšli z igrišča. Spominjam se, da sem v Isabelinih očeh videl solze, ko je nesla Auggieja domov.

Takrat sem prvič spoznal, kako drugačen je Auggie od vseh nas. Vendar ne zadnjič. Otroci večinoma ne samo dihajo in požirajo sami od sebe, ampak tudi jokajo.

7.08

Ne vem, zakaj sem zjutraj razmišljal o Auggieju. Tri leta je že, kar smo se preselili, in nazadnje sem ga videl oktobra na zabavi na bowlingu. Mogoče se mi je sanjalo o njem. Ne vem. Sem pa razmišljal o njem, ko je v mojo sobo prišla mami, nekaj minut za tem, ko sem ugasnil budilko.

»Si buden, srček?« je blago vprašala.

V odgovor sem se čez glavo pokrtil z blazino.

»Čas je, da vstaneš, Chris,« je vedro zažgolela in razprla zavese. Celo pod blazino in z zaprtimi očmi mi je bilo jasno, da je v sobi zdaj presvetlo.

»Zagrni zavese!« sem zamomljal.

»Zdi se, da bo cel dan dež,« je zavzdihnila, zaves pa se ni dotaknila. »Pridi, da ne boš danes spet zamudil. Še pod tuš moraš.«

»Saj sem se stuširal že predvčerajšnjim.«

»Točno!«

»Ah,« sem zaječal.

»Dajmo, ljubček,« je rekla in potrepljala po blazini.

Odmaknil sem blazino z obraza. »Okej!« sem zavpil. »Sem že pokonci! Si srečna?«

»Zjutraj si prava kislja glista,« je zmajala z glavo. »Kaj se je zgodilo z mojim ljubkim četrtošolcem od lani?«

»Lisa!« sem odgovoril.

Ne mara, da jo kličem po imenu. Mislim sem, da bo končno

šla iz sobe, pa je začela pobirati obleko s tal in jo metati v koš za perilo.

»Se je sinoči kaj takega zgodilo?« sem še kar miže vprašal.
»Ko sem šel spat, sem te slišal, da si bila na telefonu z Isabel. Zvenelo je zelo resno ...«

Sedla je na rob postelje. Pomel sem si oči, da sem se prebudil.

»Kaj?« sem hotel vedeti. »Je bilo kaj res resnega? Mislim, da se mi je ponoči sanjalo o Auggieju.«

»Ne, z Auggiejem je vse v redu,« je odvrnila in se rahlo nakremžila. Odmaknila mi je pramen las z oči. »Hotela sem ti povedati pozneje ...«

»Kaj?« sem ji skočil v besedo.

»Sinoči je umrla Marjetica, srček.«

»Kaj?«

»Žal mi je, pikec.«

»Marjetica!« sem si zakril obraz z dlanmi.

»Žal mi je, srček. Vem, kako si jo imel rad.«